

El Col·legi de Metges de Barcelona i la Llei de l'ICS

JAUME PADRÓS,
secretari

L'aprovació al juliol del 2007 de la Llei de l'ICS pel Parlament de Catalunya amb un ampli consens també va merèixer, aleshores, el nostre suport com a Col·legi. Consideràvem molt positiu que, després de gairebé vint-i-cinc anys de funcionament, l'Administració volgués donar un nou impuls legislatiu a l'ICS per tal d'adaptar el seu marc legal als moments i a les necessitats actuals del país.

Amb aquesta finalitat, vaig comparèixer en nom del COMB, juntament amb el doctor Marc Soler, davant la Comissió parlamentària que havia d'elaborar el dictamen final. Vaig traslladar a la Comissió la necessitat que la nova Llei fos fruit d'un gran diàleg i consens, a fi que l'ICS resultant constituís una eina amb la qual –amb independència del color polític del govern– es pogués donar resposta als reptes presents i de futur.

No cal dir que la nostra corporació dóna molta importància a l'ICS com a entitat que contracta el 80 % dels metges de primària i el 35 % de metges d'hospitals i altres grups professionals del sector públic. Vàrem subratllar la necessitat que els metges de l'ICS siguin reconeguts per la seva tasca professional i, alhora, que es promoguin accions que estimulin una participació més activa d'aquests en les decisions que es prenen en els seus centres, facilitant-ne la tasca professional i agilitzant i simplificant els aspectes burocràtics que envolten la relació metge-malat.

El principi que havia d'inspirar la Llei havien de ser els ciutadans, és a dir, els pacients, per no acabar com a vegades ha succeït a la pràctica, que la finalitat principal de les empreses públiques és el mateix funcionament de l'estructura i no l'assistència al

El principi que havia d'inspirar la Llei havien de ser els ciutadans, és a dir, els pacients, per no acabar com a vegades ha succeït a la pràctica, que la finalitat principal de les empreses públiques és el mateix funcionament de l'estructura i no l'assistència al ciutadà

ciutadà. I és en aquest sentit que vam fer èmfasi en el fet que la nova Llei havia de permetre oferir la millor qualitat possible de servei al ciutadà, fugint de principis massa legalistes que suposessin que l'últim fi, que és atendre els nostres pacients, quedi submergit en la xarxa burocraticoadministrativa, que no té res a veure amb la prestació del servei sanitari.

D'altra banda, tenint en compte que l'ICS és el proveïdor principal del Servei Català de la Salut, és important que els recursos sanitaris que s'hi destinen es formulin amb les mateixes regles del joc que a la resta de proveïdors sanitaris.

El Projecte de Llei feia poca referència al paper i a la participació dels professionals en la gestió dels centres o unitats assistencials però, finalment, es va aconseguir incloure'ls al Consell d'Administració de l'ICS, com també es van incloure conceptes com descentralització (com a pas previ a una autonomia real de gestió en la qual els metges siguin una part coresponsable i decisòria) i es va millorar la definició de la figura jurídica de l'ens i la relació amb altres proveïdors, per desenvolupar o posar en marxa nous projectes assistencials, i amb el sector privat.

Una nota positiva a part ha estat el fet que l'ICS pugui dotar-se de diferents règims laborals. Amb independència de les reclamacions de millora que periòdicament defensen els metges de l'ICS, creiem que el règim estatutari que pot ser bo per als professionals amb plaça en propietat no és gens positiu quan els professionals que treballen a l'ICS són interins, eventuals, etc. Creiem que el règim laboral pot ser una opció positiva per a aquests últims i ha de permetre clarament situacions especials al sector sanitari professional, d'acord amb el que dèiem al principi de la nostra intervenció (és important que els metges puguin progressar a l'empresa i també, si escau, canviar de feina si tenen ofertes atractives al marge del sistema laboral en què es regeixen). El règim laboral de l'ICS ha de permetre que aquest pugui competir en igualtat de condicions per contractar els millors professionals del sector sanitari. Han de cabre-hi totes les fórmules que permetin les lleis, sempre amb l'objectiu de flexibilitzar i donar resposta a uns canvis cada vegada més difícils de predir.

En qualsevol cas, vam subratllar la conveniència que es plantegi un Pla de recursos humans de tot el sistema –en concordança amb les necessitats–, que permeti prendre decisions amb flexibilitat i planificar a curt i mig termini, que defineixi les necessitats dels professionals i que permeti que en el futur puguin plantejar-se noves polítiques de Recursos Humans d'acord amb les necessitats de cada moment.

Moltes de les propostes que vàrem formular des del COMB van ser recollides. Sigui com sigui, la nova Llei pot fer possible que l'ICS esdevingui una eina dinàmica de canvi del sistema sanitari. I això és positiu. Només caldrà voluntat política per portar-ho a terme. ●

Votació de la Llei de reforma de l'ICS. Parlament de Catalunya, juliol de 2007. Foto: Parlament de Catalunya.

